

Kitab Daniel - Saratus Dua Puluh Hiji

Ngabuka Tanda-tanda Poé-poé Pamungkas: Ngartos Kana Tunjuk-tunjuk Kristus ngeunaan Tatangkalan Cinyusu anu Mimiti Mucuk

Jeff Pippenger
2024-03-07

Al Masih nunjukkeun umat-Na kana tatangkalan anu keur mimiti marucuk dina mangsa cinyusu, sangkan maranéhna ngartos kana “tanda-tanda” jeung kana harti tina “tanda-tanda” dina poé-poé panungtungan.

"Kristus parantos maréntahkeun umat-Na supaya ngawas kana tanda-tanda kadatangan-Na sarta bungah nalika maranéhna ningali tanda-tanda Raja maranéhna anu badé sumping. 'Nalika ieu sagala mimiti kajadian,' saur Anjeunna, 'mangka tingal ka luhur, sarta angkatkeun sirah aranjeun; sabab panebusan aranjeun geus caket.' Anjeunna nunjuk ka para panganut-Na kana tatangkalan cinyusu anu mimiti mekar, sarta saur-Na: 'Nalika eta ayeuna mimiti ngaluarkeun pucuk, maraneh ningali sarta nyaho ku sorangan yén usum panas geus caket. Kitu deui maraneh, nalika maraneh ningali ieu sagala kajadian, nyahokeun yén Karajaan Allah geus caket.' Lukas 21:28, 30, 31." The Great Controversy, 308.

“tanda-tanda” poé-poé panungtungan geus dilambangkeun ku “tanda-tanda” anu ngumumkeun sarta muka jalan pikeun gerakan malaikat kahiji. “Tanda-tanda” éta ngawengku guncangan langit, tapi Joel nétélakeun yén “tanda-tanda” poé-poé panungtungan, nya éta poé-poé nalika kajahatan Israil bakal dipaluruh tapi moal kapanggih, nalika gunung suci Allah jadi suci salalawasna, sabab moal aya deui jalma-jalma asing anu ngaliwatan anjeunna, guncangan kakawasaan-kakawasaan langit, ogé bakal ngawengku guncangan kakawasaan-kakawasaan bumi. Sister White nétélakeun bédana antara guncangan kakawasaan-kakawasaan langit jeung kakawasaan-kakawasaan bumi.

“Désémber 16, 1848, Pangéran masihan ka abdi hiji paningal ngeunaan goncangan kakawasaan langit. Abdi ningali yén nalika Pangéran ngadawuh ‘langit,’ dina masihan tanda-tanda anu kacatet ku Mateus, Markus, jeung Lukas, Anjeunna maksudkeun langit; sarta nalika Anjeunna ngadawuh ‘bumi,’ Anjeunna maksudkeun bumi. Kakawasaan langit téh nya éta panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang. Maranéhna maréntah di langit. Kakawasaan bumi téh nya éta anu maréntah di bumi. Kakawasaan langit bakal digoncang ku sora Allah. Tuluy panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang bakal dipindahkeun tina tempat-tempatna. Maranéhna moal sirna, tapi bakal digoncang ku sora Allah.

“Méga-hideung nu kandel naék tuluy silih tabrak. Atmosfir beulah sarta ngagulung malik; tuluy urang tiasa neutep ka luhur ngaliwatan rohangan nu kabuka di Orion, ti dinya sumping sora Allah. Kota Suci bakal turun ngaliwatan rohangan nu kabuka éta. Kuring ningali yén kakawasaan-kakawasaan bumi ayeuna keur digoncang, sarta kajadian-kajadian lumangsung nurutkeun runtuyan. Perang, jeung béja-béja ngeunaan perang, pedang, kalaparan, jeung pagebug, nya éta anu pangheulana ngaguncang kakawasaan-kakawasaan bumi; tuluy sora Allah bakal ngaguncang panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang, kitu deui bumi ieu. Kuring

ningali yén pangguncangan kakawasaan-kakawasaan di Éropa lain, sakumaha diajarkeun ku sawatara jelema, pangguncangan kakawasaan-kakawasaan langit, tapi éta téh pangguncangan bangsa-bangsa anu keur murka.” Early Writings, 41.

Goyangna langit dina Mateus, Markus, jeung Lukas ngagambarkeun goyangna kakawasaan-kakawasaan anu maréntah langit, sakumaha diwakilan ku panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang. Sakabéh kakawasaan langit ieu digoyangkeun, sarta ngahasilkeun “tanda-tanda,” anu muka jalan sarta ngumumkeun gerakan malaikat kahiji. Kakawasaan-kakawasaan langit éta bakal digoyangkeun deui dina mangsa gerakan malaikat katilu. Tapi dina gerakan malaikat katilu, kakawasaan bumi ogé bakal digoyangkeun. Kakawasaan bumi téh nyaéta kakawasaan-kakawasaan anu maréntah bumi. Dina Séptémber 11, 2001, kakawasaan bumi, lain langit, anu digoyangkeun.

“Ayeuna datang kecap anu nyebut yén kuring geus ngadéklarasikeun yén New York baris disapu ku gelombang pasang anu dahsyat? Ieu mah can kungsi ku kuring diomongkeun. Kuring geus nyebutkeun, nalika kuring nengetan gedong-gedong jangkung anu keur diwangun di dinya, lanté demi lanté, ‘Kumaha pikasieuneunana kajadian-kajadian anu bakal lumangsung nalika Gusti ngadeg pikeun ngageterkeun bumi kalayan kacida dahsyatna! Mangka kecap-kecap dina Wahyu 18:1–3 bakal kacumponan.’ Sakabéh pasal ka dalapan welas tina Wahyu téh mangrupa hiji pangéling-ngéling ngeunaan naon anu bakal tumiba ka bumi. Tapi kuring teu boga terang anu husus ngeunaan naon anu bakal tumiba ka New York, iwal yén kuring nyaho yén dina hiji poé gedong-gedong jangkung di dinya bakal diruntuhkeun ku kuasa Allah anu ngabalikkeun jeung ngagulingkeun. Tina terang anu geus dipaparin ka kuring, kuring nyaho yén karuksakan aya di dunya. Hiji kecap ti Gusti, hiji keuna tina kakawasaan-Na anu maha perkasa, sarta bangunan-bangunan anu masif ieu bakal rubuh. Kajadian-kajadian bakal lumangsung anu pikasieuneunana teu sanggup ku urang dibayangkeun.” Review and Herald, 5 Juli 1906.

Dina sajarah kaum Millerite, salah sahiji tanda anu kacatet ku Lukas nyaéta “kasusah bangsa-bangsa.” Bangsa-bangsa ngawakilan kakawasaan-kakawasaan anu maréntah bumi, sarta dina tanggal 11 Séptémber 2001, unggal bangsa di bumi digeterkeun nalika Cilaka nu katilu sumping kana sajarah nubuatan. Geteran kadunyaan éta dilambangkeun dina Lukas dua puluh hiji, tapi lain ku ungkara biblis ngeunaan digeterkeunana kakawasaan-kakawasaan bumi. Ieu dilambangkeun ku frasa, “kasusah bangsa-bangsa,” sakumaha anu ditibankeun ka bangsa-bangsa saalam dunya nalika gedong-gedong badag di New York diruntuhkeun. “Kasusah bangsa-bangsa” dina Lukas nyaéta digeterkeunana kakawasaan-kakawasaan bumi, sarta éta kacumponan dina sajarah kaum Millerite.

“Kuring ningali yén kakawasaan-kakawasaan bumi ayeuna keur diguncang, sarta yén kajadian-kajadian datangna nurutkeun runtuyan. Perang, jeung beja-beja ngeunaan perang, pedang, kalaparan, jeung panyakit sampar, nya éta hal-hal anu pangheulana ngaguncang kakawasaan-kakawasaan bumi; tuluy sora Allah bakal ngaguncang panonpoé, bulan, jeung béntang-béntang, sarta bumi ieu ogé. Kuring ningali yén guncangan kakawasaan-kakawasaan di Éropa lain, sakumaha diajarkeun ku sawatara jalma, guncangan kakawasaan-kakawasaan langit, tapi éta téh guncangan bangsa-bangsa anu keur ambek.” Early Writings, 41.

“Ngaguncangna kakawasaan bangsa-bangsa anu murka,” nyaéta ngaguncangna “kakawasaan bumi,” sakumaha kagambarkeun dina sajarah awal Adventisme ku ngaguncangna “kakawasaan-kakawasaan di Éropa.” Uriah Smith netelakeun naon anu keur ngaguncang kakawasaan-kakawasaan di Éropa dina taun 1838.

“Sakumaha mangsa nubuat tina tarompet [ka-6] ieu dimimitian ku pasrahkeun kakawasaan sacara sukarela ka leungeun urang Turki ku kaisar Kristen ti Wétan, kitu ogé urang bisa kalayan pantes nyindekkeun yén tungtungna bakal ditandaan ku pasrahkeun kakawasaan éta sacara sukarela ku Sultan Turki deui ka leungeun urang Kristen. Dina taun 1838 Turki kaséréd kana perang jeung Mesir. Urang Mesir kaciri boga kasempetan pikeun ngagulingkeun kakawasaan Turki. Pikeun nyegah ieu, opat kakawasaan agung Éropa, nyaéta Inggris, Rusia, Austria, jeung Prusia, campur tangan pikeun ngadukung pamaréntahan Turki. Turki narima campur tangan maranéhna. Hiji konferénsi diayakeun di London, di dinya hiji ultimatum dirumuskeun pikeun disanggakeun ka Mehemet Ali, Pacha Mesir. Katingali écés yén nalika ultimatum ieu disimpen ka leungeun Mehemet, takdir Kakaisaran Ottoman saéstuna bakal diserenkeun ka leungeun kakawasaan-kakawasaan Kristen Éropa. Ultimatum ieu disimpen ka leungeun Mehemet dina tanggal 11 Agustus 1840! sarta dina poé éta pisan Sultan ngintunkeun hiji nota ka para duta opat kakawasaan éta, nanyakeun naon anu kudu dipigawé upama Mehemet nampik nurut kana sarat-sarat anu geus diajukeun ku maranéhna. Jawabanana nya éta yén anjeunna teu perlu hariwang ku naon baé kamungkinan anu bisa timbul; sabab maranéhna geus nyadiakeun pangaturan pikeun éta. Mangsa nubuat éta béak, sarta dina poé éta pisan pangawasan kana urusan-urusan Mohammedan ngalih ka leungeun urang Kristen, sakumaha pangawasan kana urusan-urusan Kristen geus ngalih ka leungeun urang Mohammedan 391 taun jeung 15 poé saméméhna. Ku kituna, cilaka anu kadua réngsé, sarta tarompet kagenep eureun sora.” Uriah Smith, *Synopsis of Present Truth*, 218.

Islam dina Woe kadua geus ngaliwatan puncak kakawasaanana, anu nurutkeun firman Allah kudu lumangsung salila tilu ratus salapan puluh hiji taun jeung lima belas poé. Sanajan kitu, dina taun 1830-an Mesir keur narékahan ngadegkeun deui hiji kalifahan di Mesir pikeun nuluykeun jihad agung kadua dina sajarah Islam. Kamungkinan timbulna deui peperangan Islam ngabalukarkeun kakawasaan-kakawasaan Éropa ngageter ku kasieun. Salila puluhan taun, krisis hurungna deui peperangan Islam téh ku para sajarawan jeung wartawan dina taun-taun éta ditandaan minangka “Eastern Question.” Peperangan ku anak-anak wetan geus dilaksanakeun salila mangabad-abad ngalawan bangsa-bangsa Éropa, anu narima agamana tina garéja Roma. Dina taun 1838, “the distress of nations,” anu disebut ku Kristus, ngagambarkeun guncangan bangsa-bangsa anu ambek, anu ditimbulkeun ku peperangan anu dibawa ku Islam ngalawan urut Kakaisaran Romawi.

“Ku [ngaleupaskeun] opat malaikat anu kabeungkeut di walungan gedé Efrat, abdi ngartos yén Allah ayeuna parantos rék ngantep opat bangsa utama anu ngawangun kakaisaran Ottoman, anu saméméhna kalawan sia-sia geus nyoba nalukkeun Kakaisaran Wétan di Konstantinopel, sarta ngan ngahontal kamajuan anu saeutik dina nalukkeun Éropa, ayeuna nyandak Konstantinopel, sarta ngalindes jeung nalukkeun sapertilu bagian Éropa, anu memang kajadian kira-kira dina pertengahan abad ka-lima belas.” *Works of William Miller*, Volume 2, 121.

Kasalempang bangsa-bangsa dina carita anu kapanggih dina Injil Lukas téh “dibarengan ku kabingungan; laut jeung ombak ngaguruh,” sarta haté manusa “leuleus ku sieun, jeung ku ngarep-ngarep kana hal-hal anu bakal tumiba ka bumi.” Kabingungan ngeunaan Pasualan Wétan terus ngagelisahkeun kakawasaan-kakawasaan dunya nepi ka asup kana abad ka-dua puluh, sarta lambang tina kasalempang éta nya éta “haté manusa leuleus ku sieun” jeung “laut jeung ombak ngaguruh.”

“Panyegelan ieu ka para abdi Allah téh sarua jeung anu dipintonkeun ka Ezekiel dina tetenjoan. Yohanes ogé geus jadi saksi kana ieu wahyu anu pangngageunjeunkeun. Anjeunna ningali laut jeung ombakna gumuruh, sarta haté manusa laleuleus ku kasieun. Anjeunna nenjo bumi oyag, jeung gunung-gunung dibabawa ka tengah laut (anu sabenerna keur kajadian), caina gumuruh jeung ngagalura, sarta gunung-gunung ngageter ku ngagedéna ombakna. Ka anjeunna dipintonkeun bala, panyakit sampar, kalaparan, jeung pati nu ngalaksanakeun pancénna anu pikareueuseun.” Testimonies to Ministers, 445.

Nalika Yohanes dipintonkeun panyegelan saratus opat puluh opat rébu, anjeunna ningali kasangsaraan bangsa-bangsa, sakumaha dilambangkeun ku sagara jeung ombak anu ngaguruh, sarta hate jalma-jalma leuleus ku kasieun, sarta éta téh panyegelan anu sarua anu dipintonkeun ka Yehezkiel dina pasal salapan. Yehezkiel dipintonkeun unsur-unsur batinia tina panyegelan, sedengkeun Yohanes dipintonkeun unsur-unsur lahiriah anu pakait jeung panyegelan éta. Yohanes ningali yén ngamukna bangsa-bangsa pakait jeung panyegelan saratus opat puluh opat rébu, sarta ngamukna bangsa-bangsa éta ogé mangrupa kasangsaraan bangsa-bangsa dina Injil Lukas anu sacara sajarah dipikawanoh minangka Eastern Question. Yohanes dipintonkeun yén Islam tina Woe katilu, nyaéta tanda lahiriah tina panyegelan saratus opat puluh opat rébu.

“Ayeuna ieu mangrupa mangsa nu kacida matak narik pisan perhatian pikeun sakumna nu hirup. Para pangawasa jeung negarawan, jalma-jalma anu nyekel kalungguhan kapercayaan jeung kakawasaan, lalaki jeung awéwé nu mikir tina sagala golongan, nengetan pageuh kana kajadian-kajadian anu keur lumangsung di sabudeureun urang. Maranéhna ngawaskeun hubungan anu tegang jeung teu tenang anu aya di antara bangsa-bangsa. Maranéhna nengetan kakeueumanna kaayaan anu keur ngawasaan unggal unsur kadunyaan, sarta maranéhna nyarima yen aya hiji perkara anu agung jeung nangtukeun anu geus rek kajadian—yen dunya keur nangtung di ambang krisis anu luar biasa gedéna.

“Malaikat ayeuna keur nahan angin pasea, supaya éta henteu niup nepi ka dunya dipapatahan ngeunaan karuksakan anu bakal datang; tapi badai keur ngumpul, siap ngabeledug kana bumi; sarta lamun Allah maréntahkeun ka malaikat-malaikat-Na pikeun ngaleupaskeun angin-angin éta, bakal aya kajadian pasea anu taya hiji pulpen ogé sanggup ngagambarkeunana.

“Kitab Suci, jeung ngan Kitab Suci wungkul, nu maparin pintonan anu leres ngeunaan perkara-perkara ieu. Di dieu kaungkab adegan-adegan ahir anu agung dina sajarah dunya urang, kajadian-kajadian anu ayeuna geus ngalungkeun kalangkangna ti heula, sora deukeutna datangna éta kajadian nyababkeun bumi ngageter jeung hate manusa luntur ku sieun.” Education, 179, 180.

Dina Lukas pasal dua puluh hiji, Isa netelakeun “tanda-tanda” anu ngawanohkeun gerakan Millerite, sarta sakabéh “tanda-tanda” éta, nurutkeun Sister White, geus kacumponan. Lini Lisbon, poé poék, ragragna béntang-béntang, jeung kasusah bangsa-bangsa, anu ngalambangkeun ngagetera kakawasaan bumi anu kacumponan ku Islam dina kasieun anu dihasilkeun ku Eastern Question, kabéh geus kacumponan. “Tanda-tanda” Millerite ogé ngawengku Putra Manusa sumping kalayan méga, anu kacumponan dina runtuyan anu leres sakumaha “tanda-tanda” éta dipasihkeun ku Kristus, sabab sanggeus kasusah bangsa-bangsa réngsé ku diwatesanana kaunggulan Ottoman dina taun 1840, Kristus sumping ka Tempat Nu Mahasuci dina 22 Oktober 1844, sarta nalika Anjeunna sumping, Anjeunna sumping kalayan méga.

“Jeung, tingali, aya saurang saperti Putra manusa sumping jeung mega-méga langit, tuluy sumping ka Nu Sepuh Poe-poe, sarta Anjeunna dibawa ngadeukeutan ka payuneun Mantenna. Jeung ka Anjeunna dipasrahkeun kakawasaan, kamulyaan, jeung hiji karajaan, sangkan sakumna bangsa, suku bangsa, jeung basa ngabakti ka Anjeunna: kakawasaan-Na teh kakawasaan langgeng, anu moal sirna.’ Daniel 7:13, 14. Kadatangan Kristus anu dipedar di dieu lain kadatangan-Na anu kadua ka bumi. Anjeunna sumping ka Nu Sepuh Poe-poe di sawarga pikeun narima kakawasaan jeung kamulyaan sarta hiji karajaan, anu bakal dipasrahkeun ka Anjeunna dina panutup padamelan-Na salaku Panganteur. Ieu pisan kadatangan ieu, lain kadatangan-Na anu kadua ka bumi, anu geus dinubuatkeun dina nubuatan pikeun lumangsung dina ahir 2300 poe dina taun 1844. Dipirig ku malaikat-malaikat sawarga, Imam Agung urang anu agung lebet ka Rohangan Nu Mahasuci, sarta di dinya nembongan di payuneun Allah pikeun ngalaksanakeun kalakuan-kalakuan pamungkas tina palayanan-Na demi umat manusa—ngalaksanakeun padamelan pangadilan panalungtikan sarta ngayakeun panebusan pikeun sakumna anu kabuktian boga hak kana mangpaatna.” The Great Controversy, 479.

“tanda-tanda” anu pakait jeung sajarah kaum Millerite ngagambarkeun “tanda-tanda” anu pakait jeung sajarah saratus opat puluh opat rebu. Nalika Kristus maparin saksi anu kadua kana carita sajarah éta ngaliwatan misil, Anjeunna nunjukkeun ka murid-murid-Na kana “tatangkalan anu mimiti nyiar dina usum semi.” Anjeunna ngawartosan ka maranéhna yén lamun tatangkalan mimiti nyiar, maranéh nyaho yén maranéh geus caket kana ahir dunya, sarta yén generasi anu nyaksian tatangkalan anu mimiti nyiar dina usum semi bakal hirup nepi ka ningali langit jeung bumi musna, dina seuneu kadatangan-Na anu kadua.

Lamun éta ayeuna mimiti pucuk, maranéh ningali jeung nyaho ku diri sorangan yén usum panas geus deukeut. Kitu deui maranéh, lamun maranéh ningali hal-hal ieu kajadian, nyahokeun yén Karajaan Allah geus deukeut. Saéstuna Kami nyebut ka maranéh, ieu angkatan moal kaliwat, saméméh sakabéhna kacumponan. Langit jeung bumi bakal kaliwat, tapi pangandika Kami moal kaliwat. Lukas 21:30–33.

Patarosanana tuluy jadi, “iraha tangkal-tangkal téh mimiti némbongkeun pucuk?” Hujan ahir mimiti nyirorot dina tanggal 11 Séptémber 2001, anu numutkeun Yesaya téh nyaéta “poé” angin Allah anu “kenceng dina poé angin wetan.”

Dina ukuran, waktu eta dipancarkeun, manehna bakal ngabahas jeung eta; Anjeunna nahan angin-Na anu kasar dina poe angin wetan. Ku lantaran ieu, ku kituna kajahatan Yakub bakal disucikeun; jeung ieu sakabéh buahna pikeun ngaleungitkeun dosana; waktu manehna ngajadikeun sakabéh batu altar saperti batu kapur anu diparancan nepi ka remuk, rungkun-rungkun karamat jeung arca-arca moal nangtung deui. Tapi kota benteng bakal jadi taringgal, tempat padumukan ditinggalkeun, sarta diantep kawas tanah gurun: di dinya anak sapi bakal ngangon, di dinya manehna bakal ngagolér, sarta ngahakan dahan-dahanana. Lamun dahan-dahanana geus garing, eta bakal dipatahkeun: awewe-awewe datang, tuluy ngaduruk eta ku seuneu: sabab ieu teh hiji bangsa anu teu boga pamahaman: ku sabab kitu, Anjeunna anu nyiptakeun maranehna moal maparin welas asih ka maranehna, jeung Anjeunna anu ngawangun maranehna moal mintonkeun kurnia ka maranehna. Jeung bakal kajadian dina poe eta, yen PANGERAN bakal ngebug ti saluran walungan nepi ka walungan Mesir, jeung maraneh bakal dikumpulkeun saurang-saurang, eh barudak Israil. Jeung bakal kajadian dina poe eta, yen tarompet anu gede bakal ditiup, sarta maranehna bakal datang, anu geus meh binasa di tanah Asyur, jeung anu kabuang di tanah Mesir, sarta bakal nyembah ka PANGERAN di gunung suci di Yerusalem. Yesaya 27:8–13.

Hujan panungtungan mimiti nyipratan (diukur) dina tanggal 11 Séptémber 2001, sarta paséa ngeunaan amanat hujan panungtungan jeung amanat palsu ngeunaan katengtreman jeung kaamanan pun mimiti lumangsung. Sajarah paséa éta téh tempat kajahatan Yakub dipiceun (dimurnikeun, hartina ditebus). Sajarah paséa éta, anu nyaéta paséa Habakuk, mangrupa mangsa panyegelan saratus opat puluh opat rébu, anu ditutup ku dimuntahkeunna Adventis Poé Katujuh Laodisia tina sungut Gusti, sabab éta, minangka “kota anu dibenteng,” baris jadi suwung, ku sabab éta geus jadi kota hiji bangsa anu taya pangarti, anu henteu manggihan welas asih atawa kurnia. Dina mangsa éta “sora kadua” tina Wahyu dalapan welas bakal niup tarompét agung, nyaéta tarompét katujuh jeung cilaka katilu, sarta domba-domba Allah anu séjén bakal datang sarta nyembah di “Yerusalem”, anu dina waktu éta bakal geus jadi gerakan garéja anu unggul.

Tanggal 11 Séptémber 2001 nandakeun yén generasi panungtungan dina sajarah dunya geus sumping, sarta ngan maranehna anu ngakuan tatangkalan nu mimiti mekar dina mangsa cinyusu anu bakal narima hujan anu nyababkeun tatangkalan éta mimiti mekar. Ngan maranehna anu ngakuan yén Islam dina panyakit katilu éta anu nandaan datangna hujan panungtungan jeung dipaparinana meterai ka saratus opat puluh opat rébu, anu bakal kaasup kana golongan éta.

“Ngan jalma-jalma anu hirup saluyu jeung cahaya anu geus dipibanda ku maranehna wungkul anu bakal nampi cahaya anu leuwih gede. Lamun urang henteu unggal poé maju dina nganyatakeun kahadéan-kahadéan Kristen anu aktif, urang moal ngakuan pintonan-pintonan Roh Suci dina hujan panungtungan. Bisa jadi éta keur murag kana hate-hate di sabudeureun urang, tapi urang moal ngabédakeun atawa narimana.” Testimonies to Ministers, 507.

“Urang ulah ngadagoan hujan ahir. Eta keur datang ka sakumna jalma anu daek ngakuan sarta narima embun jeung pancuran rahmat anu murag ka urang. Lamun urang ngumpulkeun sesa-sesa cahaya, lamun urang ngahargaan welas asih Allah anu pasti, anu resep lamun urang percaya ka Mantenna, mangka unggal jangji bakal kacumponan. ‘Sabab sakumaha bumi ngaluarkeun pucukna, jeung sakumaha kebon ngajadikeun anu dipelak di jerona bertunas; kitu

deui PANGERAN Allah bakal ngajadikeun kabeneran jeung puji-pujian bertunas di hareupeun sakumna bangsa' (Yesaya 61:11). Sakuliah bumi kudu dieusi ku kamulyaan Allah.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, volume 7, 984.

Urang bakal neruskeun ieu pangajaran dina artikel salajengna.

“Lamun jalma-jalma anu bisa nulungan di——teu dihudangkeun kana rasa kawajiban maranéhna, maranéhna moal ngakuan pagawean Allah nalika sora tarik malaikat katilu kadéngé. Nalika cahaya mancarkeun pikeun nyaangan bumi, tibatan maranéhna datang mantuan PANGERAN, maranéhna bakal hayang ngabeungkeut pagawean-Na supaya luyu jeung pamadegan sempit maranéhna. Hayu sim kuring ngabejaan ka maranéh yén PANGERAN bakal ngalaksanakeun pagawean panungtungan ieu ku cara anu kacida béda ti tatanan perkara anu ilahar, jeung ku jalan anu bakal nentang sagala rarancang manusa. Bakal aya di antara urang anu salawasna hayang ngadalikeun pagawean Allah, nepi ka nangtukeun ogé gerak-léngkah naon anu kudu ditempuh nalika pagawean maju dina pamingpinan malaikat anu ngahiji jeung malaikat katilu dina amanat anu kudu ditepikeun ka dunya. Allah bakal ngagunakeun jalan-jalan jeung sarana-sarana anu ku éta bakal katingali yén Anjeunna nyepeng kendali dina panangan-Na sorangan. Para pagawe bakal kagét ku sarana anu basajan anu bakal dipaké ku Anjeunna pikeun ngawujudkeun jeung nyampurnakeun pagawean kabeneran-Na.” Testimonies to Ministers, 300.